

JEDEN NĚMECKÝ ŽIVOT

v kinech od 30.03.2017

Ein Deutsches Leben

Film Christiana Krönese, Olafa S. Müllera, Rolanda Schrotthofer a Floriana Weigensamera

**www.jedennemeckyzivot.cz
www.a-german-life.com**

Film

Premisa

Brunhilde Pomsel se ze všech doposud žijících lidí dostala nejbliže k jednomu z nejhorších zločinců v dějinách. Pracovala jako sekretářka a stenografka pro ministra nacistické propagandy Josepha Goebbelse. V jejím životě se odrážejí zásadní historické rozkoly dvacátého století. Řada z nás si dnes myslí, že hrozby fašismu jsou dávno zažehnány. Brunhilde Pomsel dává jasně najevo, že tomu tak rozhodně není.

Stručný obsah

Brunhilde Pomsel sama sebe vždy označovala za nedůležitou postavu s nulovým zájmem o politiku, přesto se ze všech doposud žijících lidí dostala nejbliže k jednomu z nejhorších zločinců v dějinách. Nyní 105letá Pomsel pracovala jako sekretářka, stenografka a písařka pro ministra nacistické propagandy Josepha Goebbelse. V jejím životě se odrážejí zásadní historické rozkoly dvacátého století a následné osudy Němců. V současnosti se velká část lidí domnívá, že hrozby války a fašismu jsou dávno zažehnány. Brunhilde Pomsel dává jasně najevo, že tomu tak rozhodně není. Jeden německý život nutí diváky položit si otázku, co by dělali na jejím místě a zdali by obětovali své veškeré morální zásady pro vidinu kariérního postupu. Její mimořádný životopis a ojedinělý návrat do minulosti vede k zneklidňujícím a věčným otázkám: Posunuli jsme se někam, anebo nemáme v otázce naší morálky a lidskosti stále jasno a především: Jak se k tomu stavím já sám?

Obsah

Brunhilde Pomsel poprvé vypovídá o své zkušenosti, kdy se pohybovala v nejužším kruhu kolem Hitlerova štváče a svůdce duší Josepha Goebbelse. Vzpomínky na její mládí jsou nerozlučně spjaty s nejděsivější kapitolou v dějinách lidstva. Během bouřlivých dvacátých let v Berlíně B. Pomsel pracovala pro židovského právníka, který v roce 1933 emigroval. Poté si našla práci zapisovatelky paměti jednoho pravicového nacionalisty a válečného veterána. Její přítel z nacistické strany jí dohodil práci v Berlínském rozhlase. Aby místo získala, musela „apolitická“ B. Pomsel vstoupit do NSDAP. „Tak jsem vstoupila do strany,“ vzpomíná. „A proč bych neměla? Dělal to každý.“ Nakonec byla převelena na Ministerstvo propagandy. „Zastavit mě mohla jen nakažlivá nemoc,“ vzpomíná. „Byla jsem polichocena. Vysloužila jsem si to díky tomu, že jsem byla nejrychlejší písařkou v Berlínském rozhlase.“ B. Pomsel popisuje Goebbelsovo nemalé osobní kouzlo, tedy vlastnost, která byla v příkrém protikladu k jeho hrůzným zločinům a zotročujícím projevům. Obdivoval Hitlera jako spasitele a jeho výbuchy vzteku (pravděpodobně důsledky frustrované narcistické povahy) byly postrachem pro celé Ministerstvo propagandy. „Byl až neuvěřitelně marnivý,“ vzpomíná B. Pomsel. „Věnoval pozornost každíčkému detailu svého vzhledu.“ Ke konci války B. Pomsel uprchla do bunkru pod Ministerstvem propagandy, kde byla svědkem Goebbelsových posledních hodin. Sovětští vojáci ji zajali a po pěti letech ve vězení si s pomocí přátel našla práci. Působila opět jako sekretářka pro šéfy Německého rozhlasu. Nyní ve svých 105 letech žije v Bavorsku.

Vyjádření režiséra

Pro nás, kteří jsme vyrostli v mírumilovné, demokratické a prosperující Evropě, se svět, který formoval život Brunhilde Pomsel, zdá neskutečně vzdálený. Mnozí z nás se domnívají, že hrozby války a fašismu jsou už dávno za námi a že není potřeba se vůči nim vymezovat. Stále se ale musíme ptát: Jak bych se zachoval já? Příběhy pachatelů a jejich obětí jsou většinou už dobře známé, přestože se zdá, že leckde ještě ne dostatečně. Máme v úmyslu vyprávět příběh o stoupencích a zbohatlících, pokrytcích a lidech, kteří odvraceli zrak. Byli to právě oni, kterým záleželo pouze na jejich osudu, kdo krutou diktaturu podpírali. Tímto filmem chceme ukázat, že válka a tyranie se neobjevují z ničeho nic, že společenské klima se může velice rychle změnit, že domnělé zlo nelze vždy rozpoznat a že musíme neustále zpochybňovat vlastní morální postoje. Ve filmu jsme měli jedinečnou možnost vytvořit portrét svědkyně, která pracovala v samotném centru nacistické mocenské struktury. Její (ne)činnost může posloužit jako zrcadlo a varování pro dnešní společnost, tj. pro nás všechny. Podobnost se současnými událostmi je až neuvěřitelná. Nacházíme se na konci krize, která nebyla zcela zažehnána, a čelíme velkému počtu uprchlíků, což v mnoha ohledech znepokojuje lidi v bohatých západních zemích. Najednou se pravicová hesla stala společensky přijatelná, až na to, že se tentokrát ne jedná o jednu zemi, ale celý kontinent pohnul směrem doprava.

Interview s režiséry

Brunhilde Pomsel byla sekretářka Josepha Goebbelse. Narodila se v roce 1911 a je tudíž jedna z posledních žijících lidí, kteří pomyslně zažili celé 20. století. Jak k rozhovoru s ní došlo?

S Brunhilde Pomsel jsme se setkali během příprav ohledně jiného tématu a okamžitě rozpoznali životní příležitost vytvořit portrét jednoho z posledních svědků, jenž byl aktivní součástí samotného centra aparátu moci národních socialistů. Brzy bylo jasné, že Brunhilde v sobě skrývá veškerý potenciál potřebný pro příběh, který by se soustředil pouze na ni. Její věk byl jedním z faktorů, ačkoliv to obnášelo i dilema, jestli bude vůbec možné s ní film natočit. Během přípravných rozhovorů se rychle ukázalo, že má jasnou a bdělou mysl a že je také skvělou vypravěčkou.

Pokud jde o její paměť, udivilo nás, kolik podrobností si dokázala vybavit.

Odkud jste začali? Probírali jste s ní dobu, kdy byla činná v nejužších nacistických mocenských kruzích nebo vás také zajímaly její celoživotní zkušenosti, kdy byla svědkyní tolika událostí v tak rozsáhlém časovém horizontu?

Zaměřili jsme se na několik desetiletí, kdy se funkční společnost zcela vyšínula. V tom vidíme podobnosti s naší dobou. Ekonomická krize následovaná masovou nezaměstnaností způsobila, že se společnost rozpadla ve svých základech, a pouhých deset let poté vyústila v jednu z největších katastrof v dějinách lidstva. Doba, která tomu předcházela, je rovněž zajímavá. Brunhilde Pomsel mluví i o svém dětství, můžeme si tak udělat představu o tom, jakým způsobem byly děti tehdy vychovávány. Slepá poslušnost, odmítání jakkoliv zpochybňovat nařízení – tyto vzorce chování byly ovšem později zneužity. Brunhilde se dostala do blízkosti Goebbelse úplnou náhodou. Věříme jí v tom, že nepodporovala nacisty. Byla apolitická, což je ale ve své podstatě silné obvinění. Fakt, že byla tak blízko centru moci, z ní činí „spolucestující“ a její odmítnutí rozebírat, o co šlo, její soustředěnost výhradně na vlastní život jsou obzvlášť zajímavé. Extrémní období podobná tomuto v lidech také odhalují jejich skutečné postoje.

Dnešní „duch doby“ je pozůstatek tíživé minulosti. Ekonomická krize nezůstala bez následků. Lidé se vážně obávají o svůj majetek a blahobyt. Následně přišla do Evropy uprchlická vlna a během krátké doby ve všech zasažených zemích posílily pravicové strany. Volání po silných vůdcích byla vyslyšena. Všude se vztyčují ostnaté ploty. Rozdíl tentokrát tkví v tom, že ne jedna země, ale celý kontinent se pohnul směrem doprava. Znepokujícím na tom všem je, že jsme se z minulosti poučili jen málo.

První věta Brunhilde Pomsel, která ve filmu zazní, se ústřední linie přímo netýká; jde o otázku: „je opravdu tak špatné, egoistické, pokud lidé pro sebe hledají užitek na místech, kam byli dosazeni...?“ Zajímá vás spíše rozsah a proces sebereflexe, který se odehrává v člověku s takovým zázemím a zkušeností, anebo zachycení detailů a vzpomínek z centra moci?

Pro nás to nikdy nebyla otázka Brunhildiny osobní viny nebo nevin. Daleko více nás zajímal univerzálnější problém osobní zodpovědnosti a morálky. Rozhodně jsme neměli v úmyslu odhalit a na kousky rozložit nenapravitelného tvrdohlavce. To by bylo příliš snadné. Zaujala nás jedinečná možnost setkat se s někým, kdo v sobě spojuje historicky důležité milníky jako druhou světovou válku, nacistický režim, práci s Goebbelsem, osud ruského válečného zajatce... a to vše až do současnosti.

Naší cílem nebylo zkoumat její vinu nebo ji odhalit jako nacistku. Chtěli jsme konfrontovat diváka s otázkou, jak rychle se dokáží lidé do něčeho zaplést. Průběh pozdní sebereflexe pro nás není tak důležitý. Více nás zajímá otázka, kdy nastává okamžik, kdy by se měla společnost jako celek ozvat a jednat.

Brunhilde Pomsel je velmi inteligentní a sympatická žena. Sledujete její osud a nevyhnutelně se blížíte ke okamžiku, kdy si budete muset říci: já bych pravděpodobně skončil jako ona. Nedokážete se vymanit z jejího úhlu pohledu. Vedla zkrátka úplně obyčejný život. I když můžete doufat, že byste se v takové situaci zachovali jinak, nikdy si nemůžete být jisti, co byste skutečně udělali.

Brunhilde Pomsel je upřímná a důvěryhodná. Její vyprávění to dokazuje. Nesnaží se věci přikrášlovat a nedává najevo žádnou falešnou lítost, což podobní pamětníci dělají až příliš často. Vědí totiž, co se od nich očekává. Brunhilde Pomsle na druhou stranu byla vždy autentická a důvěryhodná.

Film po publiku žádá upřímnou odpověď na otázku: jaké morální zásady byste obětovali pro rychlé povýšení a vyšší plat? Divák je vybízen, aby se zamyslel nad problémem, jak dobře by fungoval náš vlastní mravní kompas?

Pokud jde o vizuální techniky, první, co vidíme, než začne Brunhilde Pomsel mluvit, je extrémní detail její tváře a hlavy. Velmi soustředěné záběry, které odhalují texturu pórů a jemné chmýří na stoleté kůži podobně jako krajinu. Proč tak abstrahující první setkání s člověkem, na nějž se bude film soustředit?

Naším cílem bylo na jednu stranu vytvořit současný dokument, ale spojit ho také s mimořádným filmově-estetickým přístupem. Brunhilde Pomsel má ohromně fascinující tvář, která odráží 100 let života, tvář, kterou můžete pozorovat hodně dlouho. Nejde jen o povrch, je v ní něco vnitřně lidského, prvotního a archaického, pud, který je mnohem hlubší...

Divák vnímá scény, jako by byly vytrženy z prostoru a času. K příběhu B. Pomsel jsme přistoupili ze subjektivního pohledu, bez jakékoliv objektivizace. Pokud chcete uchopit její příběh, musíte být připraveni poslouchat a porozumět nuancím a rozporům. Kvůli tomu bylo potřeba vytvořit zvláštní prostor, ve kterém je divák konfrontovaný s příběhem Brunhilde Pomsel, aniž by byl jakkoliv rušen.

Její snaha smířit se se životem v šedé zóně totalitního režimu musí odpovídat životům spousty Němců. Je důvodem pro strohý kontrast černé a bílé také pokus vytvořit vizuální protiváhu zmíněné obsahové složce filmu?

Příběh Brunhilde Pomsel je nadčasový a skutečnost, že je natočený černobíle, tuto nadčasovost podtrhuje. Tato záměrná kinematografická redukce dovoluje, aby obsah a emoce vystoupily do popředí a aby upoutaly a soustředily naši pozornost. V černobíle verzi nám film umožňuje snadno se napojit na minulost.

Vzpomínky Brunhilde Pomsel ožívají: Vše bylo dlouho zapomenuté nebo pohřbené v podvědomí mysli a po celou tu dobu potlačované. Život pod nacistickou nadvládou. Černá a bílá metaforicky podtrhují její vzpomínky a vytvářejí hladký přechod k archivnímu filmovému materiálu. Chtěli jsme rozhodně reflektovat i rozpory a protiklady v její osobnosti. Černobílost podporuje koncentraci na obsah. Na plátně tak není před detaily její tváře nebo před příběhem samotným úniku. Divák je doslova přinucen k pozornosti.

Jeden německý život není čistě filmem-rozhovorem. Velice zřetelně je strukturovaný pomocí archivního materiálu. Kdy vyšlo najevo, že rozhovory s Brunhilde Pomsel budou vyžadovat tuto protiváhu?

Už od začátku jsme měli jasno v tom, že nechceme natočit film, který by se skládal pouze z rozhovorů. Archivní materiál měl být vždy součástí filmu. Správně se rozhodnout v otázce výběru byla ovšem výzva. Během příprav jsme si uvědomili, že určitý materiál byl už použit. Pro potřeby televize bylo již velké množství materiálu sestříháno, přepracováno, zasazeno do jiného kontextu, dodatečně kolorováno nebo opatřeno

hudbou. K našemu překvapení jsme došli k objevu, jak těžké je dostat se k materiálu v jeho originální podobě.

Pustili jsme se do spolupráce s Americkým muzeem holokaustu ve Washingtonu a Filmovým a videoarchivem Stevena Spielberga, který nashromáždil velké množství soukromé dokumentace.

Práce se Spielbergovým archivem byla opravdové štěstí. Zde uložený materiál byl totiž dostupný v originální podobě, na rozdíl od jiných, které jsou dnes upraveny v souladu s tím, jak je široká veřejnost zvyklá vnímat obraz. Síla, která z nich vyzařuje, je zcela odlišná. Filmy z této doby byly vždy rafinovaně inscenované a zobrazované události zcela řízené pro oko kamery. Dalším cílem bylo stimulovat divákovu vnímání.

Goebbelsovy citáty vytvářejí třetí strukturní prvek, jakou plní funkci?

Měli jsme v úmyslu zapojit i Goebbelse, ale jen ve velmi vzdálené podobě. Proto jsme se rozhodli takříkajíc neukázat ďábla přímo. Veškerý o něm dostupný materiál je hrozná propaganda. Goebbelse ve filmu ukážeme jen jednou, v docela netypickém prostředí, kde hraje elegantního společenského muže, sofistikovaného gentlemana s vytříbených vkusem v romantických Benátkách. Mimoto se s ním setkáváme pouze jednou v audionahrávce na černém celuloиду, když prohlašuje nacistická hesla. V šeru kina jeho invektiva dosahuje až alarmujících rozměrů: jde o nechvalně známý projev ve Sportovním paláci. Citace plnily funkci, i pokud jde o strukturu. Řada z nich pocházejí z jeho deníku, který byl publikován teprve před několika lety. Je to poučné, i když docela skličující čtení, a potvrzuje to, co nám řekla B. Pomsel, tj. že byl neuvěřitelně marnivý a používal svůj deník k prezentaci sebe sama v tom nejlepším světle. Je zajímavé pozorovat, jak to velké divadlo, které sehrával, důsledně vyvěralo z hlubin jeho osobnosti.

Řekla vám toho B. Pomsel hodně o Goebbelsovi nebo možná méně, než jste očekávali?

Je možné ji přimět mluvit o Goebbelsovi. Vzhledem k tomu, že nikdy nemluví o událostech, které zahrnují i třetí stranu, máte k dispozici jen osobní setkání. A takových historek bylo hodně. Pro nás ale představovaly problém. U nich hrozí, že z nich spíše poznáte Josepha Goebbelse než samotnou B. Pomsel, čemuž jsme se chtěli vyhnout. Jednou z výzev bylo zapojit Goebbelse, aniž by dostal příliš prostoru, který byl určený pro Brunhilde Pomsel. Nechtěli jsme uvíznout v pasti propagandy. Velké množství archivního materiálu, který Goebbels sám zdařile inscenoval, je všeobecně známé. Rohodně bychom mu neradi ve filmu poskytli něco na způsob posmrtného propagandistického vystoupení.

Brunhilde Pomsel

Výchova

„Tomu dnešní lidé nemůžou rozumět. Byl to úplně jiný, úzkoprsý život. Začalo to výchovou v dětství. Pokud jste zlobili, dostali jste výprask. S láskou a pochopením byste příliš nepochodili. Patřilo to k rodinnému životu – řídit se pravidly, ale zároveň také občas trochu podvádět, lhát nebo svalovat vinu na druhého.”

„Občas obdivuji dnešní mladé lidi za to, jakým způsobem se vypořádávají s problémy, alespoň podle toho, co vidím v televizi. Mají mé upřímné uznání. Přála bych si, abychom byli vychováváni stejným způsobem. My jsme museli být poslušnější, čehož je snazší dosáhnout přísností a příležitostným potrestáním. Vše funguje lépe, je v tom větší řád. Otázkou ovšem je, jestli je to i žádoucí.”

Politika

„Měla bych přijmout obvinění, že jsem se nezajímala o politiku? Vůbec ne. Idealismus mládí by vám snadno mohl zlomit vaz.”

Pronásledování Židů

„Ale pokud jde o lidi, kteří dnes tvrdí, že by toho udělali víc pro ty ubohé, pronásledované Židy... Opravdu věřím, že to myslí upřímně. Ale stejně by tak neučinili. Tenkrát jako by celá země byla pod jakousi kupolí. My sami jsme se nacházeli uvnitř obrovského koncentračního tábora.”

Joseph Goebbels

„Goebbels byl pohledný muž. Nebyl vysoký, spíše nízký. Mohl být možná ještě o něco vyšší, aby opravdu zapůsobil. Ale hodně o sebe dbal, nosil skvělé obleky, nejlepší šaty a byl vždy lehce opálen. Měl pečlivě pěstěné ruce, pravděpodobně si nechával každý den dělat manikúru. Byl bezchybný, nic jste mu nemohli vytknout. Nehledě ale na jeho elegantní a dobře padnoucí obleky Goebbels kulhal. Trochu vám ho bylo líto. Vynahrazoval to ale mírnou arogancí. Arogantní a sebevědomý. Jak jsme to pojmenovali? Člověk, který ztělesňoval rozvahu a vyrovnanost.”

Totální válka

Goebbelsův projev ve Sportpalastu. Slovy nedokážu popsat, jak se mu podařilo zvednout stovky lidí ze židlí. Skákali a vřískali a aplaudovali. On to ale dokázal. Nemyslím si, že by sám věděl, jak k tomu došlo. Jeden člen SS, stojící za námi, nám poklepal na rameno se slovy: „To nejmenší, co můžete udělat, je zatleskat.” Samozřejmě jsme začali tleskat. Museli jsme, protože nám to nařídil. Ani jsme si neuvědomovali, o čem ten projev byl. Vše přešel dojem ze zuřícího davu. Z lidí, kteří ani netušili, proč tak zuří. Naprostý přírodní fenomén. Jediný člověk dokázal přimět stovky lidí křičet, křičet a zas jen křičet: „Ano, chceme totální válku!” Jediný člověk je dokázal zcela uhranout.

Odboj

Nejsem typ člověka, který by vzdoroval. Netroufla bych si, jsem zbabělá. To se pokaždé snažím vysvětlit dnešním lidem. V jejich věku bych i já pokládala tak hloupé a naivní otázky. Říkala bych: „Vím, jak bych se vyčlenila... uměla bych se rozhodovat sama za sebe.” Ne, neuměla. Kdokoliv tak činil, riskoval život, byla to naprostá pošetilost. Pokud by drželi jazyk za zuby, byli by ještě naživu. A všechno kvůli tomu zpropadenému listu papíru, kvůli jednomu letáku.

Konec

Byla jsem v bunkru, když vstoupil Goebbelsův asistent, poručík Schwägermann, a oznámil: „Hitler spáchal sebevraždu”. Byla to první věc, která se k nám dostala. Ano, všichni jsme věděli, co to znamená. Válka byla u konce a my prohráli. To nám bylo všem jasné. Pamatuji si, že uběhl přinejmenším další den a noc, než se Schwägermann objevil znovu a prohlásil: „Goebbels spáchal sebevraždu.” Tahle zpráva nás zasáhla více než ta předchozí. „A jeho žena také?” „Ano.” „A děti s nimi!”

Vina

„Ne, necítím vinu. Pak byste museli vinit všechny obyvatele Německa za to, že umožnili vládě převzít kontrolu. Mohli jsme za to všichni. Včetně mě.”

Časová osa

11.01.1911: Brunhilde Pomsel se narodila v Berlíně jako první dcera malíře a dekorátéra

1917: Brunhilde Pomsel začala chodit do školy

1926: Brunhilde Pomsel dokončila střední školu a šla do učení k židovskému velkoobchodnímu výrobcí na Hausvogteiplatzu v Berlíně

1929: Brunhilde Pomsel byla nezaměstnaná a našla si práci písařky pro židovského pojišťovacího makléře dr. Huga Goldberga

1933: Brunhilde Pomsel pracovala jak pro dr. Huga Goldberga, tak pro nacistického spisovatele Wulfa Bleye

Brunhilde Pomsel aplaudovala spolu s davem lidí u Braniborské brány a vítala nového říšského kancléře Adolfa Hitlera

Brunhilde Pomsel vstoupila do NSDAP

Brunhilde Pomsel následovala Wulfa Bleye and začala pracovat jako sekretářka v Německém státním rozhlase.

1911: V Německu vyšla Výzva k socialismu od Gustava Landauera

1914: Vypukla první světová válka

1917: USA vyhlásily válku Německu

1918: Konec první světové války

1919: Vyhlášení Výmarské republiky v Německu

1923: Světová hospodářská krize a hyperinflace

1926: Německý ministr zahraničí Gustav Stresemann a jeho francouzský protějšek Aristide Briand získali Nobelovu cenu míru

25.10.1929: Černý pátek – Velká hospodářská krize

1929: Völkischer Beobachter se sídlem v Mnichově publikoval první berlínské číslo

30.01.1933: NSDAP se v Německu ujala moci

- 1935:** Vyhlášeny norimberské rasové zákony
- 1936:** Olympijské hry v Berlíně
- 1938:** Křišťálová noc / Anschluss– Rakousko bylo připojeno k Třetí říši
- 1939:** Vypukla druhá světová válka
- 1941:** Hermann Göring pověřil Reinharda Heydricha Konečným řešením židovské otázky
- 1942:** Brunhilde Pomsel se stala sekretářkou Josepha Goebbelse, říšského ministra lidové osvěty a propagandy
- 20.01.1942:** Konference ve Wannsee, které předsedal Reinhard Heydrich: Rezoluce o systematické genocidě všech evropských Židů – projednán a schválen administrativní a organizační průběh holokaustu
- 08.11.1943:** Deportace židovské kamarádky Brunhilde Pomsel, Evy Löwenthal, do Osvětimi
- 02.02.1943:** Kapitulace šesté armády Wehrmachtu ve Stalingradu
- Květen 1945:** Brunhilde Pomsel byla zajata sovětskými jednotkami v bunkru pod Ministerstvem lidové osvěty a propagandy
- 01.05.1945:** Sebevražda Josepha Goebbelse
- 1945-1950:** Internace v několika sovětských zajateckých táborech (v bývalých nacistických koncentračních táborech Buchenwald, Sachsenhausen a dalších)
- 08.05.1945:** Konec druhé světové války v Evropě
- 1950:** Brunhilde Pomsel se připojila k německé vysílací korporaci ARD a později se stala výkonnou sekretářkou prvního koordinátora ARD Lothara Hartmanna
- 1949:** Vyhlášení Spolkové republiky Německo
- 1971:** Odchod do důchodu

Slovníček

Wulf BLEY – letecký hrdina z první světové války, zanícený nacista od první chvíle, autor románových kýchů a politické propagandy. Brunhilde Pomsel zapsala jeho válečné vzpomínky, které se následně v době nacismu staly bestsellerem.

Joseph GOEBBELS – říšský ministr lidové osvěty a propagandy; gauleiter, tj. vedoucí župy Berlín; jeden z nejbližších důvěrníků Adolfa Hitlera, nadřízený Brunhilde Pomsel od roku 1942.

Dr. Hugo GOLDBERG – židovský právník a pojišťovací makléř, zaměstnavatel Brunhilde Pomsel do roku 1933.

Hans FRITZSCHE – zastával celou škálu vysokých postů na ministerstvu lidové osvěty a propagandy, včetně vedoucího představitele oddělení říšského rozhlasu a zástupce berlínského gauleitera (vedoucího župy). Fritzsche byl dne 30. září 1946 překvapivě zproštěn viny v Norimberských procesech vedených proti 24 hlavním válečným zločincům.

Kurt FROWEIN – člen rady na ministerstvu lidové osvěty a propagandy. V červenci roku 1940 ho Goebbes přivedl do Berlína, aby se stal tiskovým poradcem, a počítalo se s ním i do budoucna. V červnu 1943 se mladý muž stal hlavním filmovým dramaturgem Říše. Do telefonu se ohlašoval slovy: „Mluví pravý Němec.“

BÍLÁ RŮŽE – odbojová skupina, složená především ze studentů, kteří se postavili nacistickému režimu. Bílá růže byla založena v červnu 1942 kolem sourozenců Sophie a Hanse Schollových a Alexandra Schmorella. Po odhalení během letákové kampaně byla v roce 1943 skupina zatčena a po monstrprocesu popravena.

Životopisy tvůrců

Christian Krönes

Během studia filmu a režie měl příležitost doprovázet a pracovat po boku legendárních kameramanů Vittoria Storara a Svena Nykvista. V roce 1985 začal pracovat pro Rakouskou televizi a režíroval celou řadu televizních formátů. V roce 1990 zahájil spolupráci s největšími německými televizemi a také založil mediální agenturu ve Vídni. Díky práci konzultanta a producenta na volné noze se dostal ke kolaboraci s věhlasnými produkčními společnostmi.

Během práce na filmové projektu se Sirem Peterem Ustinovem vyústila v hluboké přátelství a výsledkem jsou léta umělecké spolupráce pro televizi a jevištní inscenace. Přání Sira Petera Ustinova, aby Christian Krönes pracoval pro Ustinovovu nadaci, bylo záhy vyslyšeno a Ch. Krönes se stal jeho osobním poradcem a manažerem až do jeho smrti v 2004. Dva roky poté Ch. Krönes založil Blackbox Film a se třicetiletou zkušeností ve filmové branži nyní působí jako jednatel firmy a producent.

Olaf S. Müller

Studium dějin a filozofie na Univerzitách v Göttingenu a Berlíně. Od roku 1997 pracuje jak tvůrce na volné noze, režisér a producent. Za tu dobu natočil řadu filmů pro německé mediální společnosti jako Deutsche Welle, MDR a 3SAT. Od roku 2004 má jako producent na svědomí různě pořady pro televizi, aniž by zároveň přestal pracovat na dokumentárních projektech po celém světě. Olaf se přidal k týmu Blackbox v roce 2011 a žije v Berlíně.

Roland Schrotthofer

Divadelní, filmová a mediální studia, psychologie a business management na Vídeňské univerzitě. Už za studií pracoval na řadě divadelních a filmových projektů. Jeho krátký film Grenzgänger byl ověnčen cenou "Shorts on Screen" rakouské televize ORF. Roland je dlouhodobým členem týmu Blackbox na pozici producenta a tvůrce od roku 2011.

Florian Weigensamer

Po studiu politologie a komunikace na Vídeňské univerzitě sbíral Florian první novinářské a spisovatelské zkušenosti v předním rakouském týdeníku Profil. V roce 1995 se připojil k redakci Vienna News International, kde režíroval a navrhl bezpočet reportáží a dokumentů pro evropské televize. Později společně s Christianem Krönesem exkluzivně produkoval a režíroval politické a společenské reportáže ze střední a východní Evropy a Asie pro televizi Arte. Zároveň vytvářel filmový a multimediální obsah pro muzea a výstavy. Po více než roce v San Francisku, kde spolupracoval s různými umělci v různých médiích, se stal v roce 2006 spoluzakladatelem, tvůrcem a režisérem v týmu Blackbox.

Blackbox film & Medienproduktion GmbH

Společnost působí v řadě zemí a tvoří ji tým interdisciplinárních mediálních firem a filmařů. Zaměřují se na kvalitní dokumenty. Jejich letité bohaté zkušenosti položily základy pro tvorbu dokumentů a televizních produkcí věnujících se historickým, kulturním a socio-politickým tématům. Díky nekompromisnímu nasazení pro nejvyšší standardy kvality se ustavili nejen jako tvůrci filmových produkcí, ale také jako partneři mezinárodních vysílacích společností. Jejich záměrem je otevírat neobvyklé perspektivy pro široké publikum a inovativními produkcemi nastavovat nové standardy.

Režie: Christian Krönes, Olaf Müller, Roland Schrotthofer, Florian Weigensamer

Výprava: Christian Kermer

Originální scénář: Florian Weigensamer

Kamera: Frank van Vught, Davor Marinkovic

Asistent kameramana: Davor Marinkovic

Dodatečné záběry: Christian Krönes, Olaf S. Müller

Zvuk: Micha Müller, Franziska Pallaske

Střih: Christian Kermer

Sound design: heimwerk.audio (Jürgen Klohofer, Felix Sturmberger)

Mastering: Martin Löcker

Výroba: Blackbox Film & Medienproduktion GmbH.

Archivní záběry: Steven Spielberg Film and Video Archive, United States Holocaust Memorial Museum, Library of Congress, National Archive and Records Administration, Das Deutsche Rundfunk Archiv

Technické údaje:

Délka: 113 min.

Originální jazyk: němčina

Titulky: české

Rozlišení: HD

Nosič: DCP

Poměr stran: 1:1,85

Snímková frekvence: 24

Země původu: Rakousko

Natáčeno: Německo 2013 - 2016

Distribuce v ČR:

david matous communications / BEVERLY MATOUS DISTRIBUTION

atlantis@telecom.cz

film je uveden ve spolupráci s

20% tržeb věnuje distributor filmu na realizaci projektu

www.jedennemeckyzivot.cz

**BEVERLY
MATOUS
DISTRIBUTION**